

[Første næstformand.]

spørgsmål til næste spørgetid: nr. 354, 355, 353, 360, 364 og 370.

Af Bay (FP) til arbejdsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af, at et stadig stigende antal virksomheder forgæves har søgt og stadig forgæves søger arbejdskraft?“

(Spm. nr. 362).

Skriftlig begrundelse.

Det er min opfattelse — og jeg går ud fra, at ministeren er af samme mening — at arbejdsformidlingen har pligt til at anvise ledig arbejdskraft, ikke alene på opfordring fra de enkelte virksomheder, men også på grundlag af virksomhedernes annoncer om ledige stillinger.

Jeg er i besiddelse af mange underskrevne dokumenter til belysning af ovenstående.

Bay (FP):

Som det fremgår af det omdelte spørgsmål, har jeg stillet arbejdsministeren følgende spørgsmål: hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af, at flere og flere virksomheder forgæves søger arbejdskraft — har søgt og fortsat forgæves søger — alt imens man hævder, at der er over 100.000 arbejdsløse i Danmark?

Jeg har et tillægsspørgsmål, der simpelt hen lyder: er ministeren ikke enig med mig i, at arbejdsformidlingens opgave er at anvise arbejdskraft til de virksomheder, som henvender sig direkte til arbejdsformidlingen, og at arbejdsformidlingen herudover har til opgave at følge annoncer i aviserne osv. og herefter udsende ledig arbejdskraft til de pågældende job?

Når jeg har rejst spørgsmålet, så er det udelukkende, fordi jeg hellere vil støtte det efterhånden næsten forsvindende flertal i Danmark, der står og slider og slæber hver dag for at holde tingene gående. I begge ender lader der til at være mange nassere og spekulanter, og jeg spørger ministeren: hvor længe skal vi finde os i det?

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Jeg vil da gerne svare hr. Bay og først sige, at arbejdsformidlingen jo, som alle ved, har en almindelig forpligtelse til at fo-

retage formidling af kontakt mellem arbejdssøgende og arbejdsgivere, men denne forpligtelse omfatter ikke som anført i hr. Bays begrundelse virksomhedernes annoncering i dagspressen om ledige stillinger, men alene de henvendelser, der af arbejdsgiverne rettes direkte til arbejdsformidlingen.

En helt anden ting er, at arbejdsformidlingen i meget vidt omfang søger at henlede de arbejdssøgendes opmærksomhed på ledige stillinger, som arbejdsformidlingen er bekendt med gennem dagspressens annoncer. Hertil kommer yderligere, at man mere generelt henstiller til den enkelte selv at følge med i udbudet af stillingsannoncer.

Det er imidlertid helt klart, at arbejdsformidlingen ikke kan anvise ledig arbejdskraft til annoncerende virksomheder uden først at have været i forbindelse med disse virksomheder.

Jeg vil i øvrigt gerne sige, at ved afgørelsen af, hvem der skal anvises til en bestemt virksomhed, lægger man i arbejdsformidlingen afgørende vægt på de af virksomhederne angivne kvalifikationsmæssige ønsker, og dette kan i visse tilfælde medføre, at arbejdsformidlingen selv i en periode med stor arbejdsløshed ikke er i stand til at anvise den ønskede arbejdskraft. Det kan bl. a. skyldes, at der inden for det pågældende faglige område er fuld beskæftigelse, eller der kan være tilfælde, hvor overførsel af arbejdskraft fra én egn af landet til andre, hvor der er behov for yderligere arbejdskraft, ikke kan finde sted, f. eks. på grund af manglende boliger eller på grund af dårlige transportforhold.

Hertil kommer, at arbejdsformidlingen skal anvise uden at tage hensyn til løntilbudene. Herefter kan det imidlertid ske, at en arbejdsløshedsforsikret arbejdssøgende kan nægte at tage arbejde, hvis betalingen er under den overenskomstmæssige løn, og det kan gøres uden konsekvenser for den pågældendes arbejdsløshedsunderstøttelse. Hvis derimod den anviste afviser passende arbejde til overenskomstmæssig løn, vil den pågældende miste sin ret til arbejdsløshedsunderstøttelse i fem uger, og der ligger således et ganske stærkt pres på den anviste til at tage arbejde.

Hr. Bay oplyser i den skriftlige begrundelse for spørgsmålet, at han er i besiddelse af mange underskrevne dokumenter, der